

[Wilhelm.]

fer. Vi kan ikke fra VS' side opvise den store interesse for sådan en paragrafdiskussion, bl. a. af den selvfølgelige grund, at det aldrig har været juridiske spidsfindigheder og paragraffer, der bestemte samfundsudviklingen eller klassekampen, men at det er omvendt, at det er samfundsudviklingen, at det er klassekampen, der bestemmer, hvordan paragrafferne bliver, med den vekselvirkning, der naturligvis må være. Men alligevel er det ikke ligegyldigt, om de aktionsmuligheder, lønarbejderne hidtil har kunnet anvende, nu bliver kriminaliseret. Jeg skal derfor prøve at knytte nogle få bemærkninger til paragrafsnakken.

For det første er det værd at fastholde, at én ting er blevet klar i denne debat, ikke så meget i den i dag som i den, der er foregået i dagspressen, i tv, i udvalgene osv., og det er, at § 260 i straffeloven, som den eksisterer i dag, ikke kan bruges mod de blokader, som har været på det sidste, og som har været i øvrigt i årtiernes løb, medens denne § 260 har eksisteret. Den kan ikke bruges, og der er en helt åbenbar enighed mellem de juridiske eksperter, hvor ligegyldigt det så end kunne være, men det er der rent faktisk, også inklusive professor Illum. Hvis man læser og ser bort fra personlige betragtninger, er det reelle indhold både i citatet fra tv og i kronikken i Politiken i går, at § 260 ikke kan bruges mod disse blokader, de er altså ikke ulovlige i straffelovens forstand. Det er for så vidt også bekræftet af hr. Brusvangs selvmodsigende udtalelser og handlinger, hvor man på den ene side taler om disse ulovligheder og på den anden side kommer med forslag til en lovændring, som netop er udtryk for, at loven må laves om, hvis man vil kriminalisere de her forhold, man ikke kan lide, men som altså efter gældende lov er lovmedholdige, i hvert fald ikke i strid med den lovgivning. Jeg synes, det er pudsigt også at høre, at centrum-demokraterne ligefrem vil lovgive mod luften, hvis den er tilpas ladet, som det blev sagt. Jeg kan ikke se andet, end at så er man virkelig ude i den helt blå luft.

Det var på grund af, at disse paragraffer ikke holder stik, at man nu kommer med tilsløringsmanøvrerne. I stedet for bare at tale om, at det er lovstridigt, så er de lidt mere kvikke partier begyndt at skelne mel-

lem, hvad der er lovstridigt, hvad der er straffbart, og hvad der er retsstridigt. Jeg tror ikke, de får held til at bilde nogen ind, at der er et reelt skel dér, som man skal have lønarbejdere til at følge i deres måde ataktionere på.

Derfra kommer så ønsket om tydeliggørelse. Dér mener jeg, at vi må fastholde, hvis vi holder os til det her jurasnak, at det er helt uacceptabelt med nogen som helst form for tydeliggørelse, der ikke fuldt ud respekterer den hidtidige fortolkning af straffeloven, som den er — og den har ikke kunnet bruges mod blokaderne — og de forudsætninger, der lå, da den pågældende paragraf blev vedtaget for mange, mange, mange år siden. Der lå jo tre betænkninger, hvor den første klart ville have kriminaliseret de forhold, vi her taler om, men hvor den anden lige så klart tog afstand fra dette. Det er ikke tilfældigt, at § 260 — eller, som den dengang hed, § 255 — blev ændret netop med den motivering, at den første udgave ville bryde ind i hævdvundne rettighe-der for arbejdskonflikter. Det er ikke noget tilfælde. Det indgår i beslutningsgrundlaget for den straffelov, vi har i dag. Det blev bekræftet i den tredje betænkning, som erklærede sig fuldstændig enig. Det er lige præcis den formulering, vi har haft lige siden begyndelsen af 1920'erne.

Der er altså klart givet udtryk for, at man ikke med denne paragraf skulle kriminalisere de forhold, vi her taler om, og hvis vi ser på den praktiske virkelighed, så har der i disse mange, mange år jo været hundredvis af konflikter, inklusive blokader. Alle arbejdskampene op igennem den kritiske periode i 1930'erne foregik jo under den eksisterende nuværende borgerlige straffelov med § 260, præcis som den ser ud i dag. Jeg må bede om undskyldning for, at jeg ikke har det helt up to date, men i hvert fald i mange, mange år — inklusive arbejdskampene i 1930'erne — i de første 30 år, hvor disse paragraffer eksisterede, med de hundredvis af blokader, der fandt sted, findes der ikke ét eneste tilfælde, hvor man har kunnet bruge straffeloven til at erklære disse blokader for strafbare i straffelovens forstand.

Så meget er klart, og så meget mere burde det også være klart, at man ikke skal komme her med nogen administrative stramninger — under dække af, at det bare